

**Homilie op de 21ste zondag door het jaar A in de O.L.Vrouwkerk van Ver-Assebroek
(26-08-2023)**

Lezingen: Jesaja 22,19)23; Romeinen 11,33-36; Matteüs 16,13-20

Broeders en zusters,

We leven vandaag in een opbod van opiniepeilingen. Ongeveer elke dag horen we op de radio of op TV een opiniepeiling over de partijen, over recente gebeurtenissen, of over personen, vaak politici: wat denken de mensen over die of die? Vaak is het de bedoeling om mensen te beïnvloeden. Men nodigt je niet uit om na te denken waarom de ene meer succes heeft dan de andere. Men suggereert dat je je best aansluit bij wie de meeste stemmen haalt in de peiling.

In het evangelie van vandaag houdt Jezus ook een soort opiniepeiling. Hij vraagt aan zijn leerlingen: wie zeggen de mensen dat ik ben? En dan komen de verschillende antwoorden: volgens sommigen is Jezus de pas vermoorde profeet Johannes de Doper die teruggekeerd is, volgens andere een of andere profeet uit het verleden, Elia, Jeremia. Kortom: zoveel hoofden, zoveel zinnen. Maar in tegenstelling tot de moderne opiniepeilingen vraagt Jezus zijn leerlingen niet bij welke opinie ze zich zullen aansluiten. Neen, hij nodigt hen uit tot een persoonlijke stellingname: “Maar gij, wie zegt gij dat ik ben?”.

Dat is een vraag die Hij ook stelt aan ieder van ons persoonlijk: wie is Jezus voor mij? En hij verwacht ook dat ik daarop en persoonlijk antwoord geef, die steunt op mijn persoonlijke ervaring of ook op mijn persoonlijk geloof in Hem.

In het evangelie geeft Simon een duidelijk antwoord: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!” Gij zijt niet een persoon uit het verleden, een of andere profeet van vroeger. Gij zijt een persoon van de toekomst: de Messias, die zal komen om zijn volk te bevrijden. Meer nog: Gij zijt de Zoon van de levende God. Gij brengt heil, bevrijding en leven vanwege de levende God. Eigenlijk is dat de kern van ons geloof. Als we dat van harte kunnen zeggen tegen Jezus: Gij zijt de Messias, mijn redder uit alle nood. Gij zijt de Zoon van God, het beeld van de levende God. Als ik u zie, zie en ervaar ik ook iets van het goddelijke mysterie, van Gods kracht, van Gods trouw, van Gods barmhartigheid. Als we dat met overtuiging kunnen zeggen, zijn we een christen gelovige.

Simon heeft aan Jezus een naam gegeven, waardoor hij diens identiteit uitspreekt. Nu doet Jezus hetzelfde met de leerling Simon, nadat hij eerst gezegd heeft: wat jij van mij zegt komt niet uit jezelf, en komt niet van de mensen; het is je geopenbaard van boven, van mijn Vader in de hemelen. Maar nu geeft Jezus aan zijn leerling Simon een nieuwe naam, die wijst op zijn identiteit en zijn functie: Petrus. In het Aramees, de taal van Jezus, is dat *Kefa*, in het Grieks *Petra*, en dat betekent “rotssteen”. Simon Petrus is de rots, waarop Jezus zijn Kerk wil bouwen.

Wat bedoelt Jezus met het beeld van de rots? Het beeld wijst op betrouwbaarheid. Wat gebouwd wordt op de rots, is stevig en onverwoestbaar. Daarom wordt dat beeld ook van God gebruikt, zoals in Psalm 62, 2-3: “Alleen bij God vindt mijn ziel haar rust, van hem komt mijn redding. Hij alleen is mijn rots en mijn redding, mijn burcht, nooit zal ik wankelen”. Al wie zijn leven op God bouwt, zal niet wankelen, want hij is de rots van zijn leven. En Jezus deelt in Gods volkomen betrouwbaarheid. Op hem is van toepassing het woord van Psalm 118,22: “De steen die de bouwers afkeurden, is een

hoeksteen geworden”. Jezus is de hoeksteen waarop het bouwwerk van de Kerk steunt. En Jezus maakt Petrus eraan deelachtig door hem de naam ‘rots’ te geven, die wijst op de functie die hij in de kerkgemeenschap zal uitoefenen. Rond Petrus, de getuige en behoeder van het geloof in Jezus de Messias en de Zoon van God, verzamelt zich de gemeenschap van de gelovigen. Op deze rots wordt de Kerk van Christus gebouwd. En wij katholieken geloven dat de bisschop van Rome, de opvolger van Simon Petrus, doorheen de tijden de betrouwbare rots is waarop onze kerkgemeenschap is gebouwd.

Aan Simon, de rotsman, en aan zijn opvolgers wordt ook beloofd dat “de poorten van de hel”, dat wil zeggen, de machten van de dood, de kerk die zich rond hem verzamelt, nooit zullen overweldigen in de toekomst.

Wat is dan de opdracht van Petrus? Jezus gebuikt hier een tweede beeld: dat van de sleutel. Hij geeft aan Petrus de sleutelmacht. Wie de sleutel heeft, is de Heer des huizes. Hij beslist wie er binnenkomt en uitgaat. Het beeld van de sleutel horen we al in de eerste lezing uit Jesaja, waar God Eljakim tot overste van de tempel maakt. Hij doet dit o.m. door hem de sleutel van Davids huis op de schouders te leggen. Het was in die tijd een ijzeren staaf die op de schouders werd gelegd, een teken van volmacht, want alleen hij kan het huis openen en sluiten. Het ‘huis van David’ is het koninkrijk dat de vrucht is van Gods verbond met zijn volk, en Eljakim is er de beheerder van. In het Nieuwe Verbond is het Jezus die de sleutel van David heeft (Apk 3,7) en aan wie ook de sleutels van de dood en het dodenrijk toebehoren (Apk 1,18). Nu geeft Jezus een sleutelmacht aan Petrus die reikt tot in het eeuwige leven (“de sleutels van het Rijk der hemelen”): wat hij op aarde bindt of ontbindt, zal in de hemel gebonden of ontbonden zijn. Aan Petrus komt het toe te oordelen voor wie hij de poorten van het heil zal openen of sluiten.

Broeders en zusters, wat betekent dat voor ons?

Vooreerst is dat een boodschap van hoop en toekomst. Er gaan tegenwoordig soms stemmen op dat de Kerk achteruit gaat en misschien zelfs gedoemd is om te verdwijnen. Het is overigens niet slecht dat de Kerk veel van haar macht verloren is, waarmee ze onterecht dwang uitoefende op mensen. Maar de diepste kern van het geloof en van de Kerk is een bouwwerk dat God heeft gebouwd en dat zal standhouden tot het einde der tijden. Dat heeft Jezus beloofd en daartoe heeft hij de Kerk ook uitgerust. Jezus is de hoeksteen en de opvolger van Petrus is de rots waarop Jezus zijn Kerk heeft gebouwd. We mogen erop vertrouwen dat God zijn Kerk niet in de steek laat.

Ten tweede betekent het dat we ons moeten scharen achter onze paus en voor hem bidden. Hij heeft een zeer moeilijke taak en opdracht: mensen voorgaan en steunen in het geloof, bouwen aan de toekomst van de Kerk, waken voor de eenheid van alle christenen. Hij krijgt ook tegenstand, zelfs binnen de Kerk. Maar God heeft hem aangesteld tot rots van de Kerk. Daarom is hij onze betrouwbare gids, op wie wij mogen steunen.

En ten slotte vraagt Jezus ook aan ieder van ons: “Wie ben ik voor u”? Kunnen we ook van harte zeggen: Gij zijt de Messias, mijn redder en toeverlaat, op wie ik altijd mag steunen. Gij zijt God die mens geworden is. Als ik naar jou kijk, ervaar ik iets van het grote geheim van God. Mogen wij allen, naar het voorbeeld van onze Moeder Maria, groeien in dit geloof. Amen

Adelbert Denaux, pr.